

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

۱۴ اگست ۲۰۱۶

هر سال صد هزار کودک زیر پنج سال در افغانستان می میرند!

مسئولان وزارت «صحت عامه» دولت کابل در مراسم بزرگداشت از هفته جهانی تغذیه با شیر مادر اعلام نمودند که سالانه در افغانستان بیش صد هزار کودک زیر سن ۵ سال در اثر بیماری های گوناگون جان های شان را از دست می دهند که از آن جمله تنها چهل و هشت هزار کودک به دلیل سوء تغذی می میرند. این گزارش در حالی به نشر می رسد که هر روز بیکاری افزایش یافته، فقر گسترده تر گردیده و دسترسی به حداقل امکانات نزد بیشتر از ۹۵ درصد مردم ما به یک رويا مبدل گردیده است.

چهار دهه جنگ وحشیانه و تحمیلی که با اشغال وحشیانه افغانستان توسط قشون «سرخ» شوروی سابق آغاز و تاکنون با هجوم ده ها هزار اشغالگر غربی به سردمداری امریکای جنایتکار ادامه دارد، باعث گردیده تا میلیون ها توده زحمتکش و ستمدیده این مرز و بوم به خاک و خون کشیده شده و افغانستان به تلی از خاک مبدل گردد. در این میان بیشترین آسیب روحی و فزیک را نه اطفال سرمایه داران، فابریکه داران، زمینداران، شهرک داران و زورمندان، بلکه این اطفال و کودکان توده های پا برهنه و تهیدست افغانستان بوده که نه تنها آسیب های بزرگی روحی و روانی را دیده، بلکه با فجیع ترین و بیرحمانه ترین شکل کشته می شوند و علاوه بر آن به دلیل فقر، گرسنگی و به سبب سوء تغذیه، جان های شیرین شان را از دست می دهند.

یکی از تأثیرات ناگوار و غیر قابل جبران «جنگ» وحشیانه جاری، ضربات بس کشنده ایست که کودکان کشور ما آن را متحمل می گردند. امروز اسباب بازی کودکان کشور ما را وسایل جنگی می سازند، پرخاشگری کودکان به اوج خود رسیده، روح و روان نونهالان آینده کشور به شدت آسیب دیده، کودکان به انواع سلاح های جنگی آشنائی دارند، استفاده از نیروی کار کودک به یک فرهنگ مبدل گردیده و شاقه ترین کار ها را کودکان انجام می دهند، علاوه بر آن استفاده از کودکان در میدان های «جنگ» وحشیانه جاری و به کارگیری کودکان در حملات انتحاری و انفجاری عام گردیده است. با وجود تمامی این بدبختی ها، بیکاری و فقر باعث گردیده تا کودکان توده های فقیر و زحمتکش به دلیل

عدم دسترسی به غذای کافی، نبود خدمات صحی کافی، آلوده بودن آب آشامیدنی به انواع میکروب ها، نبود سرپناه مساعد و عدم دسترسی به ابتدائی ترین امکانات زندگی بیشتر از هر زمان دیگر در معرض خطر مرگ و میر قرار دارند.

دولت کابل فقط در خدمت پولداران و زورمندان بوده و همه تسهیلات را در بخش های مختلف زندگی از جمله شفاخانه ها، مکاتب، پوهنتون ها، تفریحگاه ها و تمامی ادارات دولتی را در خدمت آنها قرار داده و هیچ نوع خدمتی به نیازمندان، کارگران و زحمتکشان عرضه نمی نماید، چرا که در ضمیر چنین دولت هائی خدمت به توده های زحمتکش و ستمدیده وجود نداشته و هر نوع تسهیلات زندگی را صرف برای کسانی مهیا می سازند که پایه های چنین دولتی را می سازند. به همین دلیل است که پولدار ها و حاکمان دولت کابل از خون کارگران و دهقانان به زندگی های افسانه ئی دست یافته و فرزندان شان در بهترین مکاتب و پوهنتون ها تحصیل نموده و در عیش و نوش به سر می برند، در حالی که فرزندان توده های زحمتکش تنها به خاطر پیدا کردن لقمه ای نان، شب و روز بی وقفه تلاش نموده و به انواع کار ها دست می زنند تا به لقمه نانی برسند، تا جائی که توده های فقیر کشور به ناچار کوچکترین فرزندان شان را نیز برای به دست آوردن قوت لایموت به گدائی می فرستند و یا آنان را به فروش می رسانند.